U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **E. G. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2008, č. j. OAM-599/VL-18-K01-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2009, č. j. 28 Az 5/2009 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou dne 24. 9. 2009 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti celému výroku usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 12. 2008, č. j. OAM-599/Vl-18-K01-2008.

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí s tím, že zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 odst. 1 s. ř. s., dle kterého lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů

uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který počátek lhůty určil.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené usnesení krajského soudu bylo dne 1. 9. 2009 doručeno Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce, která byla usnesením krajského soudu ze dne 7. 4. 2009, č. j. 28 Az 5/2009 – 17, ustanovena jako právní zástupce stěžovatele pro řízení ve věci před krajským soudem. Usnesení o odmítnutí žaloby obsahovalo poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě dvou týdnů od doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu.

Okamžikem doručení usnesení advokátce v úterý 1. 9. 2009 nastala zákonem předpokládaná skutečnost pro určení počátku lhůty ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. Konec lhůty počítané podle týdnů je dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. určen uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Posledním dnem lhůty ke včasnému podání kasační stížnosti bylo tedy s ohledem na výše uvedené úterý 15. 9. 2009. Kasační stížnost však byla podána prostřednictvím Mgr. Bohdany Novákové až dne 24. 9. 2009.

Dle stanoviska rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Ads 54/2003 – 78, není v případě, že je kasační stížnost podána opožděně, na místě odstraňovat její jiné vady či nedostatek právního zastoupení. Z toho důvodu neshledal v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nutnost vyzvat stěžovatele k předložení plné moci advokátce, jejímž prostřednictvím byla kasační stížnost podána.

K žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti vyjádřené jak v samotné kasační stížnosti, tak i v přípise stěžovatele doručeném krajskému soudu dne 5. 10. 2009 (č. l. 39), Nejvyšší správní soud odkazuje na poslední větu ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., dle které nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Z uvedených důvodů nemůže kasační soud této žádosti vyhovět.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému usnesení krajského soudu z výše uvedených důvodů podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl, neboť byla podána opožděně.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu